

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Закону України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності»

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

1. Пункт 116 Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженого Законом України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 47, ст. 532), виключити.

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА
до проекту Закону України «Про внесення зміни до
Закону України «Про Перелік документів дозвільного характеру
у сфері господарської діяльності»

1. Резюме

Метою прийняття закону є виключення свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей з Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженого Законом України від 19 травня 2011 року № 3392-VI.

2. Проблема, яка потребує розв'язання

Закон України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» передбачає низку зобов'язань дозвільного органу при здійсненні дозвільної (погоджувальної) процедури, що вимагають значних затрат часу та витрати з державного бюджету на навчання і устаткування його персоналу, зокрема в частині внесення відомостей про документ дозвільного характеру до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань. Це є не доцільним, оскільки свідоцтво на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей (далі – Свідоцтво) за суттю не є документом дозвільного характеру.

Статтею 6 Конвенції про заходи, спрямовані на заборону і запобігання незаконному ввезенню, вивезенню та передачі права власності на культурні цінності від 14 листопада 1970 року, ратифікованої із заявою Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 10 лютого 1988 року № 5396-XI, (далі – Конвенція) встановлено зобов'язання країни-учасниці Конвенції встановлення відповідного свідоцтва, яким країна-експортер засвідчує, що вона дала дозвіл на вивезення однієї чи декілька культурних цінностей, та заборони вивезення зі своєї території культурних цінностей, до яких не подане таке свідоцтво.

Статтею 13 Закону України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» передбачене Свідоцтво, яке є підставою для пропуску зазначених у ньому культурних цінностей через державний кордон України.

Свідоцтво видається як фізичним особам, так і юридичним особам, незалежно від режиму вивезення (тимчасово чи назавжди без зобов'язання зворотного повернення) та мети такого вивезення (окрім державної власності та унікальних культурних цінностей відповідно до статті 14 Закону).

Згідно з частиною першою статті 2 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» дія цього Закону поширюється тільки на суб'єктів господарювання, які мають намір провадити або провадять господарську діяльність.

Відповідно до частин шостої і восьмої статті 319 Цивільного кодексу України держава не втручається у здійсненні власником права власності, особливості здійснення права власності на культурні цінності встановлюється законом.

Закон не обмежує власників у праві розпорядження культурними цінностями в межах України, а також поза її межами.

Отже, Свідоцтво безпосередньо не надає права на провадження певних дій щодо здійснення господарської діяльності та фактично є документом, який підтверджує, що предмет, який переміщується через митний кордон України, перевірений уповноваженими законом суб'єктами на належність до культурних цінностей, що є національним надбанням України, державною власністю або такими, що знаходяться у розшуку, і, виходячи із прямих заборон закону щодо вивезення певних категорій культурних цінностей, встановлює режим вивезення з території України зазначених у Свідоцтві культурних цінностей (безповоротно або тимчасово).

На виконання статті 6 Конвенції Законом України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» передбачено видачу Свідоцтва. Однак Свідоцтво не є міжнародним документом і не дає права на здійснення господарської діяльності як на території України, так і на території інших держав.

На цих підставах Свідоцтво не є документом дозвільного характеру у розумінні Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» і потребує виключення з Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженого Законом України від 19 травня 2011 року № 3392-VI.

Виключення Свідоцтва з Переліку не створить ризику втрати контролю держави над вивезенням культурних цінностей, оскільки видача Свідоцтва є адміністративною послугою, тобто результатом здійснення владних повноважень суб'єктом їх надання за зверненням юридичної або фізичної особи, спрямованим на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків особи відповідно до закону. Сфера застосування Закону України «Про адміністративні послуги» є ширшою за сферу застосування Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності». Зокрема, документ дозвільного характеру також є результатом адміністративної послуги, необхідність отримання якої встановлена законом.

Обов'язковість отримання Свідоцтва підтверджується заборонами до вивезення з території України культурних цінностей без Свідоцтва, встановленою частиною другою статті 13 Закону України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей». Заборони та умови вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей передбачається статтями 14, 15 і 24 цього ж Закону.

3. Суть проекту акта

Зазначену проблему може бути вирішено лише шляхом впровадження законопроекту, яким передбачається виключення Свідоцтва з Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженого Законом України від 19 травня 2011 року № 3392-VI.

4. Вплив на бюджет

Реалізація акта не потребує додаткових видатків з Державного бюджету України.

5. Позиція заінтересованих сторін

Законопроект оприлюднено шляхом розміщення його на офіційному сайті МКІП <https://mkip.gov.ua/>. Однак публічні громадські обговорення щодо проекту акта не проводились, оскільки законопроект не є регуляторним актом.

6. Прогноз впливу

Оскільки обов'язковість видачі Свідоцтва передбачено статтею 13 Закону України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей», а послуга видачі Свідоцтва є адміністративною і надається МКІП фізичним і юридичним особам у порядку, визначеному цим же Законом та Законом України «Про адміністративні послуги», реалізація акта не матиме впливу на суспільні відносини, передбачені параграфом 34 Регламенту Кабінету Міністрів України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 18 липня 2007 року № 950, що в свою чергу не передбачає розробку прогнозу впливу реалізації акта на ключові інтереси заінтересованих сторін.

7. Позиція заінтересованих органів

Законопроект надісланий на погодження до заінтересованих органів виконавчої влади листами МКМС від 04.03.2020 № 3628/6.11.5 на Мінфін, № 3629/6.11.5 Мінекономіки і повернений без розгляду цими заінтересованими органами виконавчої влади на підставі параграфу 40 Регламенту Кабінету Міністрів України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 18 липня 2007 року № 950, у зв'язку зі зміною складу Уряду України (постанова Верховної Ради України від 04 березня 2020 року № 516-ІХ «Про формування складу Кабінету Міністрів України»).

Законопроект потребує погодження з Мінфіном та Мінекономіки.

Законопроект потребує проведення правової експертизи у Міністерстві юстиції України.

8. Ризики та обмеження

У законопроекті відсутні положення, які містять ознаки дискримінації або порушують принцип забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків. Громадська антидискримінаційна експертиза не проводилася.

У законопроекті відсутні правила та процедури, які можуть містити ризики вчинення корупційних дій. Громадська антикорупційна експертиза не проводилася.

9. Підстава розроблення проекту акта

Законопроект розроблений за власною ініціативою МКІП.

Т. в. о. Міністра культури та
інформаційної політики України

Світлана ФОМЕНКО

« ____ » _____ 2020 р.

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ
до проекту Закону України «Про внесення зміни до Закону України
«Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності»

Зміст положень акта законодавства		Зміст відповідного положення проекту акта	Пояснення змін
Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності			Додаток до Закону України від 19 травня 2011 року № 3392-VI
116.	Свідоцтво на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей	Закон України "Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей"	<p><i>Виключити</i></p> <p>Статтею 6 Конвенції про заходи, спрямовані на заборону та запобігання незаконному ввезенню, вивезенню та передачі права власності на культурні цінності від 14 листопада 1970 року, ратифікованої із заявою Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 10 лютого 1988 року № 5396-XI, (далі – Конвенція) встановлено зобов’язання країни-учасниці Конвенції встановлення відповідного свідоцтва, яким країна-експортер засвідчує, що вона дала дозвіл на вивезення однієї чи декілька культурних цінностей, та заборони вивезення зі своєї території культурних цінностей, до яких не додане таке свідоцтво.</p> <p>Статтею 13 Закону України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» передбачене свідоцтво на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей з території України (далі – Свідоцтво), яке є підставою для пропуску зазначених у ньому <u>культурних цінностей</u> через державний кордон України.</p> <p>Свідоцтво видається як фізичним особам, так і юридичним особам, незалежно від режиму вивезення (тимчасово чи назавжди без зобов’язання зворотного повернення) та мети такого вивезення (окрім державної власності та унікальних культурних цінностей відповідно до статті 14 Закону).</p>

Згідно з частиною першою статті 2 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» дія цього Закону поширюється тільки на суб'єктів господарювання, які мають намір провадити або провадять господарську діяльність.

Відповідно до частин шостої і восьмої статті 319 Цивільного кодексу України держава не втручається у здійсненні власником права власності, особливості здійснення права власності на культурні цінності встановлюється законом.

Закон не обмежує власників у праві розпорядження культурними цінностями в межах України, а також поза її межами.

Отже, **Свідоцтво безпосередньо не надає права на провадження певних дій щодо здійснення господарської діяльності та фактично є документом, який підтверджує, що предмет, який переміщується через митний кордон України, перевірений уповноваженими законом суб'єктами на належність до культурних цінностей**, що є національним надбанням України, державною власністю або такими, що знаходяться у розшуку, і, виходячи із прямих заборон закону щодо вивезення певних категорій культурних цінностей, встановлює режим вивезення з території України зазначених у Свідоцтві культурних цінностей (безповоротно або тимчасово).

На виконання статті 6 Конвенції Законом України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» передбачено видачу Свідоцтва. Однак Свідоцтво не є міжнародним документом і не дає права на здійснення господарської діяльності як на території України, так і на території інших держав.

На цих підставах **Свідоцтво не є документом дозвільного характеру** у розумінні Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» і **потребує виключення з Переліку документів дозвільного характеру** у сфері господарської діяльності, затвердженого Законом України від 19 травня 2011 року № 3392-VI (далі – Перелік).

Виключення Свідоцтва з Переліку **не створить ризику втрати контролю держави над вивезенням культурних цінностей, оскільки видача Свідоцтва є адміністративною**

	<p>послугою, тобто результатом здійснення владних повноважень суб'єктом їх надання за зверненням юридичної або фізичної особи, спрямованим на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків особи відповідно до закону. Сфера застосування Закону України «Про адміністративні послуги» є ширшою за сферу застосування Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності». Зокрема, документ дозвільного характеру також є результатом адміністративної послуги, необхідність отримання якої встановлена законом.</p> <p>Обов'язковість отримання Свідоцтва підтверджується заборонаю до вивезення з території України культурних цінностей без Свідоцтва, встановленою частиною другою статті 13 Закону України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей». Заборони та умови вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей передбачається статтями 14, 15 і 24 цього ж Закону.</p>
--	---

Т. в. о. Міністра культури та інформаційної політики України

Світлана Фоменко

« ____ » _____ 2020 р.